

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כַרְך ב' - חֲלָק כ"ח

קוֹנְטֵרְס 58

מוֹפֵץ לֵלֵא מֵטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

זהר השבת

קונטרסים
"זהר השבת"

לפי סדר פרשיות השבוע

ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתה בהדפסת הספרים
ותזכה להנות מזהר השבת
-עלות הדפסת קונטרס \$260-

כל הקודם זוכה!

לקניית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת":
0548-436784

(ניתן לתרום לע"ג, רפואה, הצלחה וכו')

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בלימוד בספר הזוהר הקדוש, הינכם שותפים לקריאתם של גדולי הדור לפני כ-90 שנה, ובברכתם של גדולי הדור שליט"א

תפילה קודם למועד הזוהר (קבלה מהארי ז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב תרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על בן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חמאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך.

ובכו יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויתיה למודנו זה נחת רוח לפני כפא כבודך פריח נוחה. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לכל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת וחכמה.

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי:
אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן
מיד נגאלין (שבת קי"ח)

מה שדי כי נעבדנו.

ואמרי (איוב כא) מה שדי כי נעבדנו.

וכי הטפשות הזו הם שדי אומרים? אלא משום שדי יודעים כל אותם החכמות וכל אותם הממנים של העולם שהפקדו עליהם והיו סומכים עליהם, עד שהשיב הקדוש ברוך הוא את העולם כשהיה שדי בתחלה היה מים במים, אחר כך השיב הקדוש ברוך הוא את העולם כבתחלה, ולא נחרב מהכל, שדי ברחמים השגיח עליהם, שכתוב (תהלים כט) ה' למבול ישוב, ולא כתוב אלהים.

וכי האי טפשותא הוּו קא אמרי. אלא בגין דהוּו ידעי כל אנון חכמתן וכלהו ממנן דעלמא דאתפקדן עלייהו והוּו מרחצן בהו. עד דאתיב קדשא בריך הוא עלמא כדקא הוה. דהא (דף נו ע"ב) בקדמיתא הוה מים במים. ולבתר אתיב ליה לעלמא כדקדמיתא. ולא אתחריב מפלא. דהא ברחמין אשגח עלייהו. דכתוב, (תהלים כט) יי למבול ישוב. ולא כתיב אלהים.

ביומוי דאנוש אפלו ינוקי דהווא (יזא) דרא כלהו הוּו משגחן בחכמתאן עלאין והוּו מסתכלן בהו. אמר רבי ייסא אי הכי טפשינן הוּו דלא הוּו ידעין דזמין קדשא בריך הוא לאיתאה עלייהו מי טופנא וימותון בהו.

ביומוי דאנוש אפלו ינוקי דהווא (יזא) דרא כלהו הוּו משגחן בחכמתאן עלאין והוּו מסתכלן בהו. אמר רבי ייסא אי הכי טפשינן הוּו דלא הוּו ידעין דזמין קדשא בריך הוא לאיתאה עלייהו מי טופנא וימותון בהו.

אמר רבי יצחק, ידוע היו יודעים, אבל אחרו טפשות בלבם. שהם היו יודעים אותו מלאך הממנה על אש ואותו הממנה על המים, והיו יודעים לעצר אותם שלא יוכלו לעשות דין עליהם. והם לא היו יודעים שהקדוש ברוך הוא שולט על הארץ וממנו יבא דין על העולם?

אמר רבי יצחק מנדע ידעי. אבל אחריו טפשותא בלפייהו. דאנון הוּו ידעי ההוא מלאכא דממנא על אשא וההוא דממנא על מיא והוּו ידעין למעצר לון דלא יכלין למעפד דינא עלייהו. ואנון לא הוּו ידעי דקדשא בריך הוא שליט על ארעא ומניה ייתי דינא על עלמא. (דף נו ע"ב)

הוּו חמאן דעלמא אתפקד בידא דאנון ממנן ובהו כל מלי עלמא. ובגיני כך לא הוּו מסתכלן ביה בקדשא בריך הוא ולא משגיחין בעבידתיה. עד דארעא אתחבלת. ורוח קדשא אכריו בכל יומא ואמר (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם. ואוריה קדשא בריך הוא לון כל ההוא זמנא דאנון ופאין ירד ומתושלח וחנוף קיימין בעלמא. פיון דאסתלקו מעלמא, כדין אנחית קדשא בריך הוא דינא עלייהו ואתאבירי

כְּמֵא דְאַתָּה אָמַר, (בראשית ו) וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ:
וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּף אֶת הָאֱלֹהִים וַאֲיַנְנוּ כִּי לָקַח
אוֹתוֹ אֱלֹהִים. רַבִּי יוֹסִי פָתַח (שיר השירים

הוא דין עליהם ונאבדו, כמו
שנאמר (בראשית ו) וַיִּמְחוּ מִן
הָאָרֶץ.

וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּף אֶת הָאֱלֹהִים
וַאֲיַנְנוּ כִּי לָקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִים. רַבִּי
יוֹסִי פָתַח, (שיר א) עַד שֶׁהִמְלִיךְ
בְּמִסְבוֹ נְרָדִי נִתְּן רִיחוֹ. פְּסוּק זֶה
נֶאמַר. אָבֵל בֹּא רָאָה, כִּף דְרָכּוֹ
שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - בְּשִׁעָה
שֶׁכֵּן אָדָם נִדְבֵק בּוֹ וְהוּא מְשַׁרְה
דִּירוֹ עָלָיו וַיִּודַע שֶׁאַחַר זְמַיִם
הוּא יִסְרַח, מְקַדִּים וְלוֹקֵט רִיחוֹ
הַטּוֹב מִמֶּנּוּ וּמְסַלֵּק אוֹתוֹ
מִהָעוֹלָם.

זֶהוּ שְׁפָתוֹב עַד שֶׁהִמְלִיךְ בְּמִסְבוֹ
נְרָדִי נִתְּן רִיחוֹ. עַד שֶׁהִמְלִיךְ - זֶה
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמִסְבוֹ - זֶה
אוֹתוֹ כֵּן אָדָם שֶׁנִּדְבֵק בּוֹ וְהוֹלֵךְ
בְּדַרְכָּיו. נְרָדִי נִתְּן רִיחוֹ - אוֹתָם
מַעֲשִׂים טוֹבִים שָׁבוּ שְׁבוּגָלָם
יִסְתַּלֵּק מִהָעוֹלָם בְּטָרֵם הַגִּיעַ
זְמַנּוֹ.

וְעַל זֶה הִנֵּה שְׁלֵמָה הִמְלִיךְ אוֹמַר
(קהלת ח) יֵשׁ הַכֹּל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ צַדִּיקִים וְגוֹ'. יֵשׁ
צַדִּיקִים אֲשֶׁר מַגִּיעַ אֲלֵיהֶם
כַּמַּעֲשֶׂה הַרְשָׁעִים - כְּמוֹ
שֶׁבִאֲרָנוּ, שְׁבִשְׁבִיל מַעֲשִׂים
טוֹבִים הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַלֵּקֵם
מִהָעוֹלָם (כְּדִי שְׁלֵא יִתְקַלְקְלוּ יִתְיוֹ) וּמִתּוֹךְ
אֲהַבְתּוּ בְּהֵם מְסַלֵּק אוֹתָם) בְּטָרֵם הַגִּיעַ
זְמַנָּם, וְעוֹשֶׂה בְּהֵם דִּינֵים. וַיֵּשׁ
רְשָׁעִים שֶׁמַּגִּיעַ אֲלֵהֶם כַּמַּעֲשֶׂה
הַצַּדִּיקִים - שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מֵאֲרִיף לָהֶם יָמִים וּמֵאֲרִיף בְּהֵם
אֶת רִגְזוֹ, וְכֹל זֶה כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר.
אֵלֶּה בְּשִׁבִיל שְׁלֵא יִתְקַלְקְלוּ,
וְאֵלֶּה כְּדִי שִׁיחֲזְרוּ אֵלָיו, אוֹ כְּדִי
שִׁיִּצְאוּ מֵהֵם בְּנֵים מַעֲלִים.

בֹּא רָאָה, חֲנוּף הִנֵּה צַדִּיק,
וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָאָה שֶׁאַחַר
כִּף יִתְקַלְקַל, וְלָקַח אוֹתוֹ בְּטָרֵם
וְזֶהוּ שְׁפָתוֹב (שיר ו) וְלָקַט שׁוֹשְׁנִים.
מִשׁוּם שֶׁנִּתְּנִים רִיחַ טוֹב, לֹקֵחַ אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּטָרֵם יִתְקַלְקְלוּ. וַאֲיַנְנוּ כִּי לָקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִים. וַאֲיַנְנוּ - לְהֵאֲרִיף יָמִים כְּשֶׁאֵר בְּנֵי אָדָם שֶׁהִיוּ

א) עַד שֶׁהִמְלִיךְ בְּמִסְבוֹ נְרָדִי נִתְּן רִיחוֹ. הַאי
קָרָא אֲתָמַר. אָבֵל תָּא חֲזִי, כִּף אֲרַחוּי דְקַדְשָׁא
בְּרִיף הוּא. בְּשִׁעָתָא דְבַר נֵשׁ דְאַתְדַּבֵּק בִּיהַ
וְהוּא אֲשֶׁרֵי דִינְרִיהַ עֲלִיהַ. וַיִּדַע דְלִכְתָּר יוֹמִין
יִסְרַח. אַקְדִּים וְלָקִיט רִיחִיהַ טַב מִגִּיהַ וְסָלִיק
לִיהַ מַעְלָמָא.

הָדָא הוּא דְכַתִּיב עַד שֶׁהִמְלִיךְ בְּמִסְבוֹ נְרָדִי
נִתְּן רִיחוֹ. עַד שֶׁהִמְלִיךְ דָּא קַדְשָׁא בְּרִיף
הוּא. בְּמִסְבוֹ דָּא הוּוּא בַר נֵשׁ דְאַתְדַּבֵּק בִּיהַ
וְאֲזִיל בְּאַרְחוּי. נְרָדִי נִתְּן רִיחוֹ, אֲנֹנִן עוֹבְדִין
טְבִין דְבִיהַ דְבִגְנִיהוֹן יִסְתַּלֵּק מַעְלָמָא עַד דְלָא
מָטָא זְמַנְהַ.

וְעַל דָּא הוּוּא שְׁלֵמָה מְלָפָא אָמַר (קהלת ח) יֵשׁ
הַכֹּל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ
צַדִּיקִים וְגוֹ'. יֵשׁ צַדִּיקִים אֲשֶׁר מַגִּיעַ אֲלֵיהֶם
כַּמַּעֲשֶׂה הַרְשָׁעִים, כְּמָה דְאוֹקִימָנָא דְבִגִּין
דְעוֹבְדִיהוֹן טְבִין קַדְשָׁא בְּרִיף הוּוּא סָלִיק לֹון
מַעְלָמָא (בְּגִין דְלֵא יִסְרַחוּ יִתְיוֹ). וּמִנּוּ רַחֲמִימוּתָא כְּהוּ מְסַלֵּק לַחוּז) עַד
לָא מָטָא זְמַנְיִהוּ. וְעַבִּיד בְּהוֹן דִּינִין. וַיֵּשׁ
רְשָׁעִים אֲשֶׁר מַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כַּמַּעֲשֶׂה הַצַּדִּיקִים
דְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּוּא אוֹרִיף לֹון יוֹמִין וְאוֹרִיף
רוֹגְזִיהַ בְּהוּ. וְכֹל דָּא כְּמָה דְאַתְמַר. אֵלִין בְּגִין
דְלָא יִסְרַחוּ. וְאֵלִין בְּגִין דְלֵהֲדַרוּ לְגַבִּיהַ. אוֹ
בְּגִין דִּיפּוֹק מְנִיְהוּ בְּגִין דִּמַּעְלִי.

תָּא חֲזִי, חֲנוּף זְכָאָה הוּוּא. וְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּוּא
חָמָא לִיהַ דִּיִּסְרַח לְבַתָּר. וְלָקִיט לִיהַ עַד

לָא יִסְרַח. הָדָא הוּוּא דְכַתִּיב, (שיר השירים ו)
וְלָלִקוּט שׁוֹשְׁנִים. בְּגִין דִּיהִבִּי רִיחָא טַב לָקִיט

יִתְקַלְקַל. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (שיר ו) וְלָקַט שׁוֹשְׁנִים. מִשׁוּם שֶׁנִּתְּנִים רִיחַ טוֹב, לֹקֵחַ אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּטָרֵם יִתְקַלְקְלוּ. וַאֲיַנְנוּ כִּי לָקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִים. וַאֲיַנְנוּ - לְהֵאֲרִיף יָמִים כְּשֶׁאֵר בְּנֵי אָדָם שֶׁהִיוּ

לֹון קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַד לֹא יִסְרְחוּ. וְאִינְנוּ
פִי לֶקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִים. וְאִינְנוּ, לְאַרְכָּא יוֹמִין
כְּשֶׁאֵר בְּנֵי נֶשֶׁא דְהוּוּ אֹרְכֵי יוֹמִין. מָאי
טַעמָא בְּגִין דְלֶקַח לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַד
לֹא מָטִי זְמַנְיָה.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר חֲנוּךְ נָטִיל לִיה קִדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא מֵאַרְעָא וְאַסְקִיָּה לְשָׁמַי
מְרוּמִים וְאַמְסַר בִּידֵיהּ כָּל גְּנֹזֵי עֲלָאִין
וְחֻמְשָׁה וְאַרְבַּעִין מִפְתָּחֵן סְתָרֵי גְלִיפִין דְּבַהוּ
מִשְׁתַּמְשֵׁי מִלְּאֲכֵי עֲלָאֵי וְכֻלְהוּ אֶתְמַסְרוּ
בִּידֵיהּ. וְהָא אֹקִימָנָא :

וַיֵּרָא יי פִי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בְּאַרְצֵן וְכָל יַעַר
מִחֻשְׁבוֹת לְבוֹ. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח (תהלים ה)
כִּי לֹא אֵל חֲפִץ רִשְׁעָא אֶתְהָ לֹא יִגְוֹרֵךְ רַע. הָאֵי
קָרָא אֶתְמָר וְאוֹקְמוּהָ. אֲבָל תָּא חֲזִי, מָאֵן
דְּאֶתְדַבֵּק בְּיַעַר הָרַע וְאֶתְמַשִּׁיף אֲבַתְרִיָּה
וַיִּסְתַּאֲב הוּא וַיִּסְאָבוּן לִיה כְּמָה דְּאֶתְמָר.

כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם, כָּל בִּישְׁתִּין הוּוּ עֲבָדִי,
וְלֹא אֲשַׁתְּלִים חוֹבִיָּיהוּ עַד דְּהוּוּ אוֹשְׁדִין
דְּמִין לְמַגְנָא עַל אַרְעָא. וּמָאֵן אֲנוּן דְּהוּוּ
מְחַבְּלִין אֶרְחִיָּיהוּ עַל אַרְעָא. הִדָּא הוּא דְכְתִיב
רַק רַע כָּל הַיּוֹם. כְּתִיב הֲכָא רַק רַע (דף נ ע"א)
וְכְתִיב הָתָם (לֹא יִגְוֹרֵךְ רַע, וְכְתִיב) (בראשית לח) וַיְהִי עַר
כְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יי.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי וְכִי רַע לֹאוּ אִיהוּ רִשְׁעָא. אָמַר
לִיה, לֹא. רִשְׁעָא אֶפְלוּ אַרְיִים יְדִיהּ לְגַבֵּי
חֲבָרִיָּה, אֵף עַל גַּב דְּלֹא עָבִיד לִיה מִיַּדֵּי אֲקָרִי
רִשְׁעָא. כְּמָה דְכְתִיב, (שמות ב) וַיֹּאמֶר לְרִשְׁעָא לְמָה
תְּפָה רַעְךָ. הַפִּיתָ לֹא כְתִיב אֶלָּא תְּפָה.

אָבֵר רַע לֹא אֲקָרִי אֶלָּא מָאֵן דְּמַחְבֵּל אֶרְחִיָּה
וְסָאִיב גְּרַמִּיָּה וְסָאִיב אַרְעָא וַיְהִיב
חִילָא וְתוֹקְפָא לְרוּחַ מְסַאָבָא דְאֲקָרִי רַע דְכְתִיב רַק רַע כָּל הַיּוֹם. וְלֹא עָאֵל

מְאַרְכִּים יָמִים. מָה הַטַּעַם? כִּי
לֶקַח אוֹתוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּטַרְגָּם הַגִּיעַ זְמַנּוֹ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא נָטִלוּ אֶת חֲנוּךְ וְהַעֲלֵהוּ
לְשָׁמַי מְרוּמִים, וּמְסַר בְּיָדוֹ כָּל
הַגְּנוּזִים הָעֲלִיּוֹנִים וְחֻמְשָׁה
וְאַרְבָּעִים מִפְתָּחוֹת סְתָרִים
חֻקִּיקִים שְׂבָהֵם מִשְׁתַּמְשֵׁים
מִלְּאֲכִים עֲלִיּוֹנִים, וְכֻלָּם נִמְסְרוּ
בְּיָדוֹ, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ.

וַיֵּרָא ה' כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם
בְּאַרְצֵן וְכָל יַעַר מִחֻשְׁבַּת לְבוֹ. רַבִּי
יְהוּדָה פִּתַּח, (תהלים ה) כִּי לֹא אֵל
חֲפִץ רִשְׁעָא אֶתְהָ לֹא יִגְוֹרֵךְ רַע.
פְּסוּק זֶה נֹאמַר וּבְאַרְנוּהוּ. אֲבָל
בֹּא רָאָה, מִי שֶׁנִּדְבֵּק בְּיַעַר הָרַע
וְנִמְשָׁף אַחֲרָיו, יִטְמָא הוּא
וְיִטְמָאוּ אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר.

כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם - כָּל הָרַעוֹת
הֵיוּ עוֹשִׂים, וְלֹא נִשְׁלַם חֻטְאָם עַד
שֶׁהֵיוּ שׁוֹפְכִים דָּמִים לְחַנּוּם עַל
הָאָרֶץ. וּמִי הֵם שֶׁהֵיוּ מִשְׁחִיתִים
דָּרְכָם עַל הָאָרֶץ? זֶהוּ שְׁכַתּוּב רַק
רַע כָּל הַיּוֹם. כְּתוּב כָּאֵן רַק רַע,
וְכְתוּב שָׁם וְלֹא יִגְוֹרֵךְ רַע (כְּתוּב) (בראשית
לח) וַיְהִי עַר כְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי
ה'.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְכִי רַע אִינוּ
רִשְׁעֵי? אָמַר לוֹ, לֹא. רִשְׁעָא - אֶפְלוּ
הָרִים יָדוּ עַל חֲבָרוֹ, אֵף עַל גַּב
שְׁלֹא עָשָׂה לוֹ דְּבַר, נִקְרָא רִשְׁעָא,
כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שמות ב) וַיֹּאמֶר לְרִשְׁעָא
לְמָה תְּפָה רַעְךָ. הַפִּיתָ לֹא כְתוּב,
אֶלָּא תְּפָה.

אָבֵר רַע לֹא נִקְרָא אֶלָּא מִי
שֶׁמִּשְׁחִית דְּרַכּוֹ וּמִטְמָא עֲצָמוֹ
וּמִטְמָא אֶת הָאָרֶץ, וְנוֹתֵן פֶּחַ
וְחֻזֵק לְרוּחַ הַטְּמָאָה שֶׁנִּקְרָאת
רַע, שְׁכַתּוּב רַק רַע כָּל הַיּוֹם. וְלֹא
נִכְנַס בְּפִלְטְרִין וְלֹא רוּאָה פְּנֵי

חִילָא וְתוֹקְפָא לְרוּחַ מְסַאָבָא דְאֲקָרִי רַע דְכְתִיב רַק רַע כָּל הַיּוֹם. וְלֹא עָאֵל

שכינה, משום שבזה מסתלקת שכינה מן העולם.

ומנין לנו? מי עקב. שכההסתלקה ממנו שכינה, חשב שיש פסול בכניו שבגללם התחזקה בעולם רוח הטמאה ונגרע האור מהלכנה ופגם אותה. ואם תאמר למה? משום זה מטמא את המקדש והסתלקה שכינה מעל עקב. כל שכן אותו שמטמא דרכו ומטמא עצמו שהוא מחזק את רוח הטמאה, ולכן פשנטמא נקרא רע. בא ראה, כשבן אדם נטמא, לא נפקד מן הקדוש ברוך הוא לטוב, ובכל פעם נפקד מאותו שנקרא רע לרע. זהו שכתוב (משלי יט) ושבע ילין בל יפקד רע. כשהולך בדרך ישר, אז בל יפקד רע. ועל זה כתוב רק רע כל היום, וכתוב לא יגרף רע. וזה נקרא רע ולא נקרא רשע. וכתוב (תהלים כג) גם פי אלף בגיא צלמות לא אירע רע פי אתה עמדי.

וינחם ה' פי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו. רבי יוסי פתח, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. הוי מושכי העון - אלו בני אדם שחוטאים לפני רבונם בכל יום, ונדמים בעיניהם אותם חטאים שהם בחבלי השוא, וחושבים שאותו מעשה שעשו ואתו חטא שעשו שאינו כלום, ולא משגיח בהם הקדוש ברוך הוא עד שעושים את אותו חטא חזק וגדול כעבות העגלה, שהוא חזק שלא יוכל להתכלות.

ובא וראה, כשעושה הקדוש ברוך הוא דין ברשעי העולם, אף על גב שהם חטאו לפני הקדוש ברוך הוא והרגיזו אותו כל יום, אינו רוצה לאבד אותם מהעולם.

בפלטרין ולא חמי אפי שכינתא. בגין דבהאי אסתלק שכינתא מעלמא.

מנלן מי עקב. דכד אסתלק שכינתא מניה חשיב דבכנוהי הוה פיסול דבגנייהו אתתקף בעלמא רוחא מסאבא וגרע נהורא מן סיהרא ופגים לה. ואי תימא אמאי. בגין דדא סאיב מקדשא ואסתלקת שכינתא מעלוי דיעקב. כל שפן ההוא דמסאב ארחיה וסאיב גרמיה דהוא אתקיף ליה לרוחא מסאבא. ובגין כן פד אסתאב אקרי רע.

הא חזי, פד בר נש אסתאב לא יתפקד מעם קדשא ברוך הוא לטב. ובכל זמנא אתפקיד מההוא דאתקרי רע לביש. הךא הוא דכתיב, (משלי יט) ושבע ילין בל יפקד רע, פד אזיל בארץ מישר, כדין בל יפקד רע. ועל דא כתיב רק רע כל היום. וכתיב לא יגרף רע. ודא אקרי רע ולא אקרי רשע. וכתיב (תהלים כג) גם פי אלף בגיא צלמות לא אירא רע פי אתה עמדי:

וינחם יי פי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו. רבי יוסי פתח (ישעיה ה) הוי

מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. הוי מושכי העון אליו בני נשא דחטאן קמי מאריהון בכל יומא, ואתדמן בעיניהו אנון חובין דאנון בחבלי השוא. וחשבין דההוא עובדא דעבדין וההוא חובא דעבדין דלאו איהו כלום ולא אשגח בהו קדשא ברוך הוא. עד דעבדין לההוא חובא תקיף ורבי כעבות העגלה דאיהו תקיף דלא יכיל לאשתצאה.

והא חזי כד עביד קדשא ברוך הוא דינא

בחיבי עלמא, אף על גב דאנון חטאן קמי קדשא ברוך הוא

וּכְשֶׁמִשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂיהֶם, מִתְנַחֵם
עֲלֵיהֶם עַל שֶׁהֵם מַעֲשֵׂי יָדָיו
וּמֵאַרְיֵף לָהֶם בְּעוֹלָם.

וּבְגִדְרָם שֶׁהֵם מַעֲשֵׂי יָדָיו, נוֹטֵל
נְחָמָה וּמִתְנַחֵם עֲלֵיהֶם וְחָס
עֲלֵיהֶם. וּכְשֶׁרוֹצֵה לַעֲשׂוֹת בָּהֶם
דִּין, כְּבִכּוֹל הוּא עֲצוּב (ד"א שְׂמֹחוֹת
לֹא יִגְבּוּ לִפְנֵיו). שְׂפִינָן שֶׁהֵם מַעֲשֵׂי
יָדָיו, הוּא עֲצוּב עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (דניאל ה) וּשְׂמֹחוֹת לֹא
הִכְנִיס לִפְנָיו.

כְּתוּב (ס"א וְתָרִי כְּתוּב) (תהלים צו) הוֹד
וְהִדָּר לִפְנֵיו עַז וְחִדְוָה בְּמִקְוָמוֹ.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בֹּא רֵא, וַיִּתְעַצֵּב
אֵל לְבוֹ כְּתוּב. הוּא הִתְעַצֵּב אֵל
לְבוֹ וְלֹא לְמִקּוֹם אַחֵר. לְבוֹ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א-ב) כִּי אֲשֶׁר בְּלִבְכִי
וּבְכַפְשִׁי יַעֲשֶׂה. רַבִּי יִצְחָק אָמַר,
וַיִּנְחֵם ה', כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות לב)
וַיִּנְחֵם ה' עַל הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר
לַעֲשׂוֹת לְעָמוֹ. רַבִּי יִיסָא אָמַר
לְטוֹב. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר לְרַע. רַבִּי
יִיסָא אָמַר לְטוֹב, כְּמוֹ שֶׁנֶּחְבָּאָר
שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מִתְנַחֵם עַל
אוֹתָם מַעֲשֵׂי יָדָיו וְחָס עֲלֵיהֶם.
וַיִּתְעַצֵּב, מִשּׁוֹם שֶׁהֵם חוֹטְאִים
לִפְנָיו.

וְרַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר לְרַע,
שֶׁכְּשֶׁרוֹצֵה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
לֹאבֵד רִשְׁעֵי הָעוֹלָם, נוֹטֵל
עֲלֵיהֶם נְחוּמִים וּמְקַבֵּל נְחוּמִים,
כְּכִיכּוֹל כְּמִי שֶׁמְקַבֵּל נְחוּמִים עַל
מֵה שֶׁאֵבֵד. בֵּינָן שֶׁמְקַבֵּל נְחוּמִים,
וְדָאֵי נַעֲשֶׂה דִין, וְלֹא תְלוּי הַדְּבָר
בְּתִשׁוּבָה.

אִימְתִי זֶה תְלוּי בְּתִשׁוּבָה? עַד
שֶׁלֹּא קָבַל עֲלֵיהֶם תְּנַחוּמִים. הָרִי
שֶׁקָּבַל עֲלֵיהֶם תְּנַחוּמִים, אִז
הַדְּבָר כְּבָר לֹא תְלוּי בְּתִשׁוּבָה
כִּלְל וְהַדִּין נַעֲשֶׂה. וְאִזּוֹ מוֹסִיף דִּין
עַל דִּין וּמְחַזֵּק אֶת אוֹתוֹ מִקּוֹם
הַדִּין לַעֲשׂוֹת דִּין, וּמֵאֵבֵד אֶת
הַרְשָׁעִים מִהָעוֹלָם, וְהַכֵּל בְּכְתוּב,
שֶׁכְּתוּב וַיִּנְחֵם ה', קָבַל תְּנַחוּמִים.

וְאַרְגִּזִין לִיה פֶּל יוֹמָא. לֹא בְעֵי לְאוּבְדָא לְהוּ
מְעֻלְמָא. וְכַד אֲשַׁגַּח בְּעוֹבְדֵיהוֹן אֲתַנְחֵם
עֲלֵיהוּ עַל דְּאֲנוּן עוֹבְדֵי יְדוּי וְאוּרִיף לֹון
בְּעֻלְמָא.

וּבְגִין דְּאֲנוּן עוֹבְדֵי יְדוּי נָטִיל נְחָמָה וְאֲתַנְחֵם
עֲלֵיהוּ וְחֵיִיס עֲלֵיהוּ. וְכַד בְּעֵי לְמַעְבַּד
כְּהוּ דִינָא כְּכִיכּוֹל עֲצִיב (ד"א ל"ג מְרוּן לֹא תִיעוּל קְדָמוּהִי)
דְּכִינָן דְּעוֹבְדֵי יְדוּי אֲנוּן, עֲצִיב עֲלֵיהוּ. כְּמָה
דָּאת אָמַר, (דניאל ה) וְדַחְוּוֹן לֹא הִנְעֵל קְדָמוּהִי.

כְּתוּב, (ס"א וְהָא כְּתִיב) (תהלים צו) הוֹד וְהִדָּר לִפְנֵיו
עוֹז וְחִדְוָה בְּמִקְוָמוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי
תָא חֲזִי, וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ פְתִיב. אֵל לְבוֹ עֲצִיב
וְלֹא לְאַתְר אַחְרָא. לְבוֹ כְּמָה דָּאת אָמַר, (שמואל
א ב) כִּי אֲשֶׁר בְּלִבְכִי וּבְכַפְשִׁי יַעֲשֶׂה. רַבִּי יִצְחָק
אָמַר וַיִּנְחֵם יי כְּמָה דָּאת אָמַר (שמות לב) וַיִּנְחֵם
יי עַל הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לְעָמוֹ. רַבִּי
יִיסָא אָמַר לְטָב. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר לְבִישׁ. רַבִּי
יִיסָא אָמַר לְטָב, כְּמָה דָּאתְמָר דְּקַדְשָׁא בְרִיף
הוּא נְחִים עַל דְּאֲנוּן עוֹבְדֵי יְדוּי וְחֵיִיס
עֲלֵיהוּ. וַיִּתְעַצֵּב בְּגִין דְּאֲנוּן חֲטָאן קָמִיה.

וְרַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר לְבִישׁ דְּכַד קַדְשָׁא בְרִיף
הוּא בְעֵי לְאוּבְדָא לְחֵיִיבֵי עֻלְמָא נָטִיל
נִיחוּמִין עֲלֵיהוּ וְקָבִיל נִיחוּמִין. כְּכִיכּוֹל
כְּמֵאן דְּמְקַבֵּל נִיחוּמִין עַל מַה דְּאֵבִיד. בֵּינָן
דְּקָבַל נִיחוּמִין וְדָאֵי דִינָא אֲתַעְבַּד וְלֹא תְלוּא
מִלְתָּא בְּתִשׁוּבָה.

אִימְתִי תְלוּא בְּתִשׁוּבָה, עַד לֹא קָבִיל
תְּנַחוּמִין עֲלֵיהוּ. הָא קָבִיל תְּנַחוּמִין
עֲלֵיהוּ לֹא תְלוּא מִלְתָּא בְּתִשׁוּבָה כִּלְל וְדִינָא
אֲתַעְבִּיד. וְכַדִּין אוֹסִיף דִּינָא עַל דִּינָא,
וְאֲתַקִּיף לְהֵוּא אֲתֵר דְּדִינָא, לְמַעְבַּד דִּינָא
וְאוּבִיד לֹון לְחֵיִיבֵיא מִן עֻלְמָא. וְכֵלָא בְקִרָא
דְּכְתִיב וַיִּנְחֵם יי. קָבַל תְּנַחוּמִין. וּלְבַתְר

וַיִּתְעַצֵּב אֶל לְבוֹ. יֵהֵב תּוֹקֵפָא לְדִינָא לְמַעְבַּד
דִּינָא.

ואחר כך ויתעצב אל לבו, נתן
פח לדין לעשות דין.

רבי חייא אמר וינחם יי כי עשה את האדם
בארץ. נטל תנחומין וחדוה, פד עבד
קדשא בריה הוא לאדם בארעא דאיהו
כגוונא עלאה וכל מלאכי עלאי משבחין ליה
לקדשא בריה הוא כד חמו ליה בדיוקנא
עלאה ואמרו (דף נז ע"ב) (תהלים ח) ותחסרהו מעט
מאלהים וכבוד והדר תעטרהו. לבתר פד
חטא אדם אתעצב קדשא בריה הוא על
דחטא. דיהב פתחון פה למלאכי השרת
שאמרו קמיה בקדמיתא כד בעא למברי ליה,
מה אנוש פי תזכרנו וכן אדם פי תפקדנו.

אמר רבי יהודה, ויתעצב אל
לבו, כי רצה לעשות בהם דין,
שנאמר (דברי הימים-ב כ) בצאת לפני
החלוצ ואמרים הודו לה' כי
לעולם חסדו. ואמר רבי יצחק,
למה לא כתוב כאן כי טוב? אלא
משום שהאביד את מעשי ידיו
מפני ישראל. כמו זה כשהיו
ישראל עובדים את הים, באו
מלאכים עליונים לומר שירה
לפני הקדוש ברוך הוא באותו
לילה. אמר להם הקדוש ברוך
הוא: ומה מעשי ידי טובעים
ביס, ואתם אומרים שירה?! אז
(שמות יד) ולא קרב זה אל זה כל
הלילה. גם כאן, בכל הפעמים
של אבוד רשעים מהעולם, אז
נמצאת עליהם עצבות.

רבי אבא אמר, בשעה שחטא
אדם לפני הקדוש ברוך הוא
ועבר על מצותו, אז נמצאה
עצבות לפניו. אמר לו הקדוש
ברוך הוא: אדם, אוי שהחלשת
את הכח העליון. בשעה זו נחשף
מאור אחד. מיד גרש אותו מגן
עדן.

רבי חייא אמר וינחם יי כי עשה את האדם
בארץ. נטל תנחומין וחדוה, פד עבד
קדשא בריה הוא לאדם בארעא דאיהו
כגוונא עלאה וכל מלאכי עלאי משבחין ליה
לקדשא בריה הוא כד חמו ליה בדיוקנא
עלאה ואמרו (דף נז ע"ב) (תהלים ח) ותחסרהו מעט
מאלהים וכבוד והדר תעטרהו. לבתר פד
חטא אדם אתעצב קדשא בריה הוא על
דחטא. דיהב פתחון פה למלאכי השרת
שאמרו קמיה בקדמיתא כד בעא למברי ליה,
מה אנוש פי תזכרנו וכן אדם פי תפקדנו.

אמר רבי יהודה ויתעצב אל לבו בגין דבעי
למעבד בהו דינא שנאמר (דברי הימים ב ב)
בצאת לפני החלוצ ואומרים הודו ליי כי
לעולם חסדו. ואמר רבי יצחק אמאי לא
כתיב הכא כי טוב. אלא בגין דאוביד עובדי
ידוי קמיהו דישראל. כגוונא דא כד הוו
ישראל עברין ימא. אתו מלאכי עלאי למימר
שירה קמיה קדשא בריה הוא בההוא ליליא.
אמר להו קדשא בריה הוא ומה עובדי ידי
טבעין בימא ואתון אמרין שירה. כדן (שמות יד)
ולא קרב זה אל זה כל הלילה. אוף הכא בכל
זמנין דאיבוד רשיעיא איהו מעלמא כדן
עציבו אשתכח עלייהו.

רבי אבא אמר בשעתא דחב קמי קדשא
בריה הוא אדם ועבר על פקודוי, כדן
אשתכח עציבו קמיה. אמר ליה קדשא בריה
הוא אדם ווי דחלשת חילא עלאה. בהאי
שעתא אתהשכח נהורא חד. מיד תריף ליה
מגנתא דעדן.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֶהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בעזה"י

כס"ד

היכלא דרשב"י

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו המאלפים
שווה לכל נפש

M.P.3

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו הנפלאים

מפי מו"ר ועט"ר שר בית הזוהר המקובל הגדול
הרה"ג בניהו שמואל'י שליט"א
זו"ר עמותת "היכלא דרשב"י"
וראש ישיבת המקובלים "גדר שלום" בירושלים

היכלא דרשב"י

הרשב"י זי"ע יושב אהנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר פמלך
בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, א, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)